

stanov naše vladikovine in bližnjih škofovin. Osem krepkih bogoslovcev vzdigne zdaj krsto, okinčano z najkrasnejšimi venci, na svoje rame ter jo v tužnem sprevedu prenese v stolno cerkev, ki se je bila med tem napolnila z najodličnejšimi gosti ali pogrebniiki. Ko nosci postavijo krsto sredi cerkve, stopijo premili knezoškof Krški g. dr. Jožef Kahn na leco, da bi spregovorili nagrobnico nam pogrebnikom in pokojnemu knezoškofu v slovo. Za rek izbrali so si besede sv. apostola Pavla: „Bojeval sem lepi boj, dopolnil tek, ohranil vero; že mi je pripravljena krona pravice, katero mi podeli Gospod tisti den, pravični sodnik“. (II. Tim. 4 7—8.) Tesen prostor „Cerkv. pril.“ nam ne pripušča bolj na drobno pripovedovati, kako da da so premil. pridigar nam našega pok. knezoškofa pred oči stavili: 1. kot gorečega označevalca ali učitelja sv. vere, 2. kot požrtvovalnega višjehduhovna in 3. kot modrega višjepastirja. Vse to dopričali so z raznimi dogodki iz trudapolnega življenja še vse prerano zvečnega našega knezoškofa. Po pridigi peli so prevzvišeni g. metropolit Eder s čudovito krepkim glasom mrtvaško sv. mešo, pri kateri so jim stregli mil. gg. korarji zapuščene stolne cerkve. Premil. knezoškofa Ljubljanski in Celovski prisostovala sta tudi tej sv. meši, kakor lani zlatej sv. meši, a sedaj nista imela oblačila radosti, ampak škofljo opravo mrtvaške barve. Po sv. meši opravljali so prevz. knez nadškof, kakor tudi ravno kar omenjena knezoškofa in v imenu preč stolnega kapitola Lavantskega še njegov infulovani dekan mil. g. Ignacij Orožen po rimskem obredniku predpisane molitve pri mrtvaškem odru sredi stolne cerkve, okoli katerega je migljalo na stotine lučie.

(Dalje prih.)

### Cerkvena družba.

„Gospod, jaz ljubim  
krasoto tvoje hiše  
in kraj, kjer prebiva  
tvoje veličastvo“.

Ps. 25, 8.

Ne vemo, je-li v naši škofiji še katera župnija, da bi imela dve farni cerkvi, kakor ji ima naša Vitanjska fara. Do prve polovice prejšnjega stoletja so imeli Vitanjčani eno samo farno cerkvo, v kateri se je božja služba obhajala po zimi in po leti, namreč cerkev sv. Petra in Pavla. Toda pozidali so si pred blizu poldrugim stoletjem „na hribci“ ravno nad trgovom še drugo, prostorno in zares prav krasno cerkev, v kateri so začeli obhajati vso božjo službo ob nedeljah in delavnikih skozi celo leto. V starejši cerkvi se obhaja božja služba le ob zimskem času.

Nasledek tega je pa ta, da se je starejša farna cerkva, že itak nizka in tesna, vedno

bolj in bolj zanemarjala. Izmed 7 altarjev, ki se nahajajo v njej, jih je petero tako zanemarenih, da se že veliko let na njih več ne more opravljati sv. meša. — Zbrali so se toraj nekateri farani okrog svojega župnika ter so sklenili, vstanoviti „cerkveno družbo“ v ta namen, da se nabirajo denarni pripomočki, naj se stara farna cerkev v Vitanji s časoma po potrebah prezida in dostojno popravi. Družba bi pa tudi skrbela še potem, ko se cerkev pozida, za olepšavo farne cerkve in podružnice Matere božje „na hribci“.

Dne 14. julija t. l. se je obhajal prvi občni zbor te družbe, katerega so se vdeležili v obilnem številu najveljavniši farani. Razložil se jim je namen „cerkvene družbe“, povdarjala velika potreba nove farne cerkve in lahek način, da se po tem potu nabira potrebna svota denarjev v popravilo hiše božje. — V odboru so zraven g. župnika možje: iz trga, vasi in iz vsake soseske v fari po eden. Doneske sprejme g. župnik. Vsak še tako majhen dar se sprejme s hvaležnostjo. Za žive ude in dobrotnike se opravlja vsako leto ena sv. meša, po ena na leto pa tudi za mrtve ude.

Dragi Slovenci, posebno Vi Vitanjski farani in bližnji naši sosedje! Ali se Vam ni še nikdar vzdigovalo Vaše srce v pobožnosti proti nebeskim višavam, če ste vstopili v prostorno in krasno opravljeno hišo božjo? Nasproti pa ste bili vsikdar potrdnega duha in otožnega srca, kedar ste bili v cerkvi, katera ni dostojna, da se v njej opravljajo nebeske skrivnosti. Komur je toraj mar za lepoto hiše božje, ta se s temi vrsticami najvljudneje vabi, da se pridruži v vrsto onim možem, ki so sklenili v Vitanji pozidati Veličastvu božjemu dostojno prebivališče. Kako se je razveseljeval kralj David nad tisto hišo, kjer je prebivalo božje veličastvo! Klical je: „Gospod jaz ljubim krasoto tvoje hiše in kraj, kjer prebiva tvoje veličastvo“. Ps. 25, 8. Naj bi pač vsi otroci sv. cerkve tudi tako hrepeneli po lepoti svoje hiše božje ter si prizadevali, za to skrbeti, da božje Veličastvo v presv. rešnj. Telesu zamore prebivati na vrednem in dostojnem kraju! Brez dvoma se bo potem dopolnila tudi njihova prošnja, kakor jo je v ravno imenovanem psalmu izrekel kralj David: „da njihova smrt jim ne bo v pogin, temveč v življenje“.

V Vitanji, dne 20. julija 1889.

Odbor Cerkvene družbe.

Zlata sv. meša pri sv. Lenartu v slov. gor.  
dne 28. julija 1889.

Minoli so dnevi veselja. Skončana je svečanost, katera je ne le celi župniji, temuč tudi

**Sejmovi.** Dne 10. avgusta v Podčetrtku, v Lučanah, pri sv. Lovrenci na Dravskem polju, v Poličanah, v Radgoni, v Brežicah. Dne 12. avgusta pri sv. Juriji v slov. gor., pri sv. Lovrenci na kor. žel. in v Veržeji. Dne 14. avg. na Ptujski gori in v Imenem. Dne 15. avgusta pri sv. Trojici v slov. gor. Dne 16. avgusta v Lembachu, v Sevnici, v Mozirji, v Vuzenici, v Stradnu, v Strassu in pri sv. Vidu pri Ptui.

## Dopisi.

**Iz Celjske okolice.** (Naša zmaga) [Konec.] Zadnjič smo si ogledali naše korenjake in prijatelje, sedaj pa si hočemo tudi nekoliko pobliže pogledati tiste, ki so hoteli nas Slovence potlačiti ter nam za daljni 2 leti naložiti nemčurski jarem in nemčursko gospodstvo. Vže na prvi hip kaže se nam tukaj ves drugi pogled. Med tem, ko so bili pri nas izven 3 sami kmetje in izven 1 vsi bivajoči v naši občini, torej domačini, najdemo na nemčurski strani čisto druge nožiceljne in ljudi. Poglejmo si naprej, koliko je na tej strani kmetov. Tukaj so bili: Blaž Gaberšek in Franc Strenčan oba na Savi; Anton Male, in Janez Hriberšek oba iz Spodnje Hudinje; Jurij Planinšek in Mica Kuder iz Levca; Franc Bračič, Martin Jezernik, in Jože Lednik vsi 3 v Zgornji Hudinji; Jakob Dimec iz Dobrave; Franc Dorn, Matevž Vrečer, Anton Mravlak, Miha Vrečer in Jurij Hrastnik vseh 5 na Starem gradu; Jernej Slokan v Zavodni; Jože Ocvirk, in Jurij Ocvirk oba iz Košnice; Janez Kovač na Babnem, in konečno Jakob Resec, gostilničar v Polulak, kateremu edino denar prinašajo slovenski flosarji iz Sav. dolini, ki pa misli, da mora za to, ker od Slovencev živi, vedno biti nasprotnik Slovencev. — Če mu slovenski flosarji obrnejo hrbet in si poiščejo drugo gostilno, n. pr. ono Janeza Radaja na Bregu, za prenočevanje, bo že videl, koliko zaslužka bo imel od nemških Celjanov. — To so toraj tisti kmečki gospodje — moramo jih vže imenovati, „gospode“ ker so taki dobri „prijatelji“ nemških celjskih gospodov, da so jim ljubši tujci, kakor pa njihovi občani, tako da pomagajo tujcem zoper rodne brate. — Teh čudnih stricev je skup samo 20, toraj še dva duceta ne. Ostalih 26 volilcev, ki so zoper nas bili, so pa celjski nemški meščani in pa posebno penzionirani častniki. Izmed Celjanov moramo posebej imenovati tiste Celjane, ki živijo več ali manje od Slovencev; tako Koscher Leopoldina, milarka in svečarka, usnjarka Jože Herzman in Ludvik Herzman, Andrej Zorzini, gostilničar k angelju, in pekar Lachnit. — Iz navedenih števil volilcev vidimo, da se imamo Slovenci pri volitvah v okolici večinoma le z nemškimi Celjani bojevati, katerim pa pomaga le mala peščica domačih

zasleplencev, kateri ne spoznajo, kako grdo je to, da oni, ki jih je rodila slovenska mati, pozabijo na svoje dolžnosti do slovenskega svojega jezika ter pomagajo našim sovražnikom. To so taki možje, ki so raji sluge tujcev, kakor pa gospodarjih na domačih tleh. Žalostna njim majka! Te „može“ osramotijo naši vrle ženske, katerih ne ena se ni dala preslepiti, da bi dala nemškutarjem pooblastilo ali da bi preklicala Slovence dano pooblastilo. — Upajmo pa, da se bode že ta ali oni izmed zdaj še z nemškutarji volečimi kmeti spreobrnil, ter stopil tje, kamor ga je postavil Bog sam, med Slovence, vsaj vidimo, da njih pri vsaki novi volitvi nekaj popusti sramotno hlapčevanje nemškim meščanom ter njih vstopi opet v naše domače vrste! — Prepričani smo toraj, da bodo prihodnje volitve izpale za nas Slovence še boljše častno, da bomo imeli še večjo večino, tako da bodo nemški Celjani, kateri hočejo svoj nos povsod vtikati, sprevideli, da je njim in njihovi slavi v naši občini odklenkalo za vselej. Tedaj bo pa tudi nastal lep mir v naši občini, kajti tisti naši zaslepljenci, katerih pamet ne bo nikdar srečali, ki toraj ne bodo nikdar sprevideli, da je grdo za nje, da so nemškim Celjanom to, kar rep kravi, bodo se poskrili, kakor ščurki ali švabi v svoje luknje.

**Iz Koprivnice na Hrvatskem.** (Krivi preroki.) Iz okolice fare sv. Petra in blizu Lepavine se je šestorica, ena baburica in 5 možkih porazumela, da bodo na mestu poleg sv. Petra, kjer je pred prejšnjim časom cerkva stala, katero so Turki razdžali, ljudstvo s tem sleparili in si s to sleparijo mnogo novcev pridobili, da tamkaj mati božjo svet svari, naj se spokori, ker je zato zadnji čas, v soboto dne 20. julija ob 11. uri dopoldan se bo svet pogreznil. To krivo prerokovanje je teh 6 predrznežev po svetu trobilo, in glej od vseh krajev je ljudstvo počelo tje prihajati, da bi ta čudež videlo in za res se je tam, kjer je ona cerkva nekdanj stala, iz zemlje glas slišal. Jaz Mati božja, sem prišla iz ljubezni do vas grešnikov, vas svarit k pokori in milodarom, zato je zadnji čas, v soboto ob 4. uri je konec sveta in vas, torej spokorite se. Okoli tega mesta so bile nabiralnice napravljene za vsprejem milodarov, na drugem mestu je sopot šotor napravljen bil, tam je vsaki svoje glavno pokrivalo, obutelj, svilne robce, prstane, ušesne obesalnice, ure i. t. d. oddali moral, in tako od vsega prosti so ljudje še le smeti tje iti, kjer se je oni glas slišal. Potem, ko so ljudje po svoje reči došli, ni tretjine več tam bilo, ravnatelj te sleparije so pustili vse dragocenejše na svojo korist zginiti. Ta sleparija je trajala celih 20 dni brez vseovire; med tem časom je pa glas, da se bo svet 20. jul. ob 4 uri pogreznil, tudi do ušes kr. okrožne sodnije u Belovar došel. V petek 19.